

บทที่ 4 จักรวรรดิออตโตมาน

การขึ้นสู่อำนาจของออตโตมาน

ถ้าพิจารณาในด้านอิทธิพลของออตโตมานแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นรองอาหรับประเทศต่าง ๆ ในตะวันออกกลางนอกจากอิหร่านและดินแดนในอารเบียตอนใต้เคยเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิออตโตมาน นับจากคริสต์ศตวรรษที่ 16 จนถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 ขณะที่อิทธิพลของพวกอาหรับเน้นในด้านวัฒนธรรมเป็นส่วนใหญ่ แต่อิทธิพลของออตโตมานจะเห็นชัดในสถาบันต่าง ๆ คือ ด้านการเมือง สังคมและเศรษฐกิจ มีเพียงอนาโตเลียเท่านั้นที่ถูกทำให้เป็นตุรกีแต่กฎหมายออตโตมายังคงคุ้มครองฐานะส่วนบุคคล ทรัพย์สินสมบัติและสิทธิของชนกลุ่มน้อยในรัฐต่าง ๆ ในตะวันออกกลาง แม้แต่ในประเทศที่เป็นแบบตะวันตกคืออิสราเอล กฎหมายออตโตมานก็ยังคงเป็นรากฐานของระบบกฎหมายอิสลาเอล¹

พวกออตโตมานเป็นชนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นชนเผ่านักรบที่ดุร้ายมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ตะวันออกไกลและเอเชียกลาง ซึ่งบรรพบุรุษของพวกนี้ได้อพยพมาสู่ตะวันตก พวกซีเรียน ฮั่น มองโกล และตาทาร์ ก็ล้วนมีดั้งเดิมมาจากบริเวณทุ่งหญ้าแห่งเอเชียตะวันออกและเอเชียกลางทั้งสิ้น เนื่องจากพวกออตโตมานใช้ม้าและธนูจึงทำให้พวกนี้เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วสามารถโจมตีข้าศึกได้อย่างดี

บรรพบุรุษของพวกออตโตมานเตอร์กเริ่มอพยพครั้งใหญ่มาสู่ตะวันตกหลายศตวรรษภายหลังจากที่ชน ระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 7 เทอร์กกลุ่มหนึ่งคือเซลจุก (Seljoks) ได้เริ่มแทรกซึมพรมแดนหลายแห่งของตะวันออกกลาง ภายในเวลา 300 ปี พวกนี้ได้ควบคุมทุ่งหญ้าแห่ง Turkestani (ปัจจุบันอยู่ใน Soviet Central Asia) พวกเซลจุกได้ครอบครองดินแดนรอบ ๆ บัคฮารา และได้ยอมรับนับถือศาสนาอิสลามเหมือนกับเตอร์กเผ่าอื่น ๆ

จักรวรรดิอิสลามสมัยราชวงศ์อับบาซิดก็ได้ใช้เซลจุกที่เปลี่ยนศาสนาเหล่านี้เป็นทหารจำนวนมาก พวกแมมลักเดิมก็เป็นทาสตุรกีซึ่งได้รับการฝึกฝนมาแต่ตั้งเดิมโดยพวกอาหรับและอิหร่านเพื่อให้เป็นทหารและมีหน้าที่ช่วยในการบริหารงาน เมื่อราชวงศ์อับบาซิดเริ่มเสื่อมและเป็นการยากที่จะหากองทหารอาหรับใหม่ กาหลิบแบกแดดจึงได้ใช้กองทัพทั้งหมดเป็นชาวเตอร์ก²

ขณะที่พวกอาหรับสูญเสยกำลัง พวกเซลจุกก็กลายเป็นพวกที่มีอำนาจมากขึ้นจนกระทั่งในปี ค.ศ.1055 พวกเขาได้ชัยชนะเหนือแบกแดดเมืองหลวงของราชวงศ์อับบาซิด ภายหลังจากที่ชนะอิหร่านและอิรักพวกเตอร์กก็สามารถเอาชนะไบแซนไทน์ในปี ค.ศ.1071 และชนะดินแดนนับจากอนาโตเลียถึงดินแดนทางด้านตะวันออกของเมดิเตอร์เรเนียน ภายหลังจากที่ยึดแบกแดดได้ พวกเซลจุกซึ่งเป็นมุสลิมสุหนี่ก็ได้อนุญาตให้กาหลิบอับบาซิดยังคงดำรงตำแหน่งต่อไป อย่างไรก็ตาม เจ้าผู้ครองที่แท้จริงก็คือสุลต่านใหญ่เซลจุก ทั้งนี้เพราะตำแหน่งกาหลิบถูกลดอำนาจลง³

สองศตวรรษต่อมาพวกเซลจุกถูกล้มอำนาจโดยพวกมองโกลที่อพยพมาจากเอเชียกลาง ในปี ค.ศ.1258 แบกแดดก็ตกเป็นของมองโกลซึ่งได้ฆ่ากาหลิบและทำลายบ้านเมืองลง นอกจากนั้นมองโกลยังได้ทำลายระบบการชลประทานของอิรักด้วย และได้ฆ่าพวกสุหนี่มุสลิมจำนวนมากตามคำสั่งของที่ปรึกษาของพวกเขาที่เป็นพวกชีอะมุสลิม

พวกนักรบครูเสดยังคงยึดดินแดนบางแห่งตามชายฝั่งตะวันออกของเมดิเตอร์เรเนียน ขณะที่ราชวงศ์มุสลิมใหม่คือ ตูร์โก เคอร์ดิจ อัยยูบิด (Turco – Kurdish Ayyubid) ซึ่งอยู่ในอียิปต์ได้ขึ้นสู่อำนาจ แม้ว่าราชวงศ์ใหม่นี้จะมีตั้งเดิมเป็นเคอร์ดิจ แต่พวกอัยยูบิดก็ถูกปกครองโดยกองทหารเตอร์กเหมือนกับเซลจุก เอกาธิปไตยของพวกเตอร์กกลายเป็นสิ่งมีชื่อเสียงมากในประวัติศาสตร์ กลายเป็นราชวงศ์แมมลักแห่งอียิปต์ พวกแมมลักเหล่านี้ที่ได้หยุดยั้งการเคลื่อนที่ของพวกมองโกลในปี ค.ศ.1260 มิให้เคลื่อนที่ต่อไปยังตะวันตก ภายหลังจากที่มีชัยชนะเหนือมองโกล แมมลักก็ได้ขับไล่ นักรบครูเสดออกจากตะวันออกกลาง แมมลักประสบความสำเร็จในการปกครองอียิปต์และควบคุมซีเรียจนกระทั่งต้องสูญเสียดินแดนทั้งสองให้แก่ออตโตมานในปี ค.ศ.1517⁴

ตั้งเดิมของพวกออตโตมานยังเป็นเรื่องลึกลับอยู่ ตามหลักฐานกล่าวว่าในปี ค.ศ.1284 บุตรชายของเออโตกรัล (Ertogrul) ซึ่งเป็นหัวหน้าพวกเตอร์กชื่อออสมาน (Osman) ได้เริ่มนโยบายแผ่ขยายอำนาจที่ไบแซนไทน์ ในปี ค.ศ.1326 ออสมานยึดได้เมืองบัสรา (Bursa) ในอนาโตเลียทางตะวันตกเฉียงเหนือและเมืองนี้ก็กลายเป็นเมืองหลวงแห่งแรกของจักรวรรดิออตโตมาน

ครั้งเมื่อออสมานตายภายหลังจากยึดบัลลังก์ได้ไม่นานนโยบายการแผ่ขยายอำนาจของเขาก็ได้รับการปฏิบัติต่อมาโดยผู้สืบอำนาจต่อจากเขา จนกระทั่งได้สร้างจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ มีอำนาจอยู่เป็นเวลานานถึง 600 ปี จนกระทั่งปี ค.ศ.1922 ต้องเริ่มสูญเสียดินแดน

ในปี ค.ศ.1366 พวกออตโตมานไม่เพียงแต่สามารถขับไล่พวกไบแซนไทน์ออกจากอนาโตเลียได้เท่านั้น แต่ยังได้ควบคุมดินแดนต่าง ๆ ในแหลมบอลข่านภาคใต้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้สร้างอาเดรียโนเปิลเป็นเมืองหลวงใหม่ อย่างไรก็ตามศูนย์กลางทางการเมืองที่โดดเด่นบางส่วนรวมทั้งคอนสแตนติโนเปิลเมืองหลวงของไบแซนไทน์ ได้พยายามทำให้ตนพ้นจากอำนาจการยึดครองของออตโตมาน แต่ในที่สุดในวันที่ 29 พฤษภาคม ค.ศ.1453 เมืองคอนสแตนติโนเปิลอันยิ่งใหญ่ก็ต้องสลายตัวลงให้แก่สุลต่าน ฟาติห์ เมห์เมทที่ 2 (Fatih Mehme II) และได้กลายเป็นเมืองหลวงแห่งใหม่ของจักรวรรดิออตโตมาน⁵

จากใจกลางแผ่นดินอนาโตเลียจักรวรรดิออตโตมานได้แผ่ขยายไปถึง 3 ทวีป คือ เอเชีย ยุโรป และแอฟริกา ในระหว่างปี ค.ศ.1516-1517 กองทัพของสุลต่านเซลิมที่ 1 (Selim I) ยึดได้ซีเรีย รวมทั้งปาเลสไตน์และอียิปต์ สุลต่านสุไลมาน (Suleiman ค.ศ.1520-1566) ผู้สืบอำนาจต่อมาได้แผ่ขยายอำนาจของจักรวรรดิไปสู่อิรักไปจนถึงพรมแดนปัจจุบันของอิหร่าน ส่วนทิศทางอื่นก็ได้แทรกเข้าไปสู่ยุโรปตอนกลางยึดฮังการีให้เป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิ จักรวรรดิออตโตมานขึ้นสู่ความมั่งคั่งสูงสุดในปี ค.ศ.1683 เมื่อได้แผ่ขยายจากเวียนนาไปสู่อิหร่านและรวมถึงส่วนต่าง ๆ ของรัสเซียภาคใต้ ในคาบสมุทรอารเบียก็ได้ชัยชนะไปจนถึงทางตะวันตกของฝั่งอ่าวเปอร์เซียและรวมถึงฝั่งตะวันออกของทะเลแดงไกลไปทางใต้สุดถึงทะเลอารเบีย ส่วนทางแอฟริกาเหนือมีชัยชนะไกลไปทางตะวันตกถึงโมร็อกโก⁶

การปกครองและสังคมของออตโตมาน

ภายในจักรวรรดิออตโตมานเป็นที่อาศัยอยู่ของกลุ่มชนหลายเชื้อชาติหลายศาสนา เช่น พวกเตอร์ก ตาตาร์ อาหรับ เคอร์ด เทอร์โกมัน เบอร์เบอร์ แมมลัก บอสเนียน อัลบาเนียน กรีก บุลกาเรียน ฮังการีเยน สลาฟ รูเมเนียน อาร์มีเนียน คอปท์ จอร์เจียน และยิว การปกครองเหนือประชาชนหลายพวกเหล่านี้จึงเป็นลักษณะเด่นของการปกครองของจักรวรรดิ หรือสถาบันการปกครอง

เหนือสุดยอดของจักรวรรดิได้แก่สุลต่านกาหลิบผู้เป็นทั้งผู้นำในการปกครองของจักรวรรดิและสัญลักษณ์ทางศาสนา ตั้งแต่แล้วสุลต่านเป็นเพียงหัวหน้ากรบ เป็นเจ้าผู้มั่งคั่งสูงสุด

ผู้ได้นำพรรคพวกอพยพ รวบรวมพวกเร่ร่อนให้อยู่เป็นหลักแหล่ง และเป็นผู้ลงโทษพวกที่รุนแรง การจัดระเบียบเป็นหมู่เหล่านั้นเข้มงวดมากและมีระเบียบวินัยที่เคร่งครัด

พวกออตโตมานเตอร์กพยายามใช้ตำแหน่งกาหลิบของพวกอาหรับหรือผู้สืบอำนาจ ต่อจากพระมุฮัมหมัด เมื่อพวกเขาชนะอียิปต์ในปี ค.ศ.1517 (สมาชิกที่ยังคงมีชีวิตอยู่ของราชวงศ์ อับบาซิดได้เคลื่อนที่ไปสู่อียิปต์ภายหลังที่พวกมองโกลได้ฆ่ากาหลิบแบกแดดองค์สุดท้าย ในปี ค.ศ.1258) สุลต่านเซลิมที่ 1 พยายามทำให้ผู้สืบอำนาจของราชวงศ์อับบาซิดยอมรับสิทธิตาม ตระกูลที่สืบมาจากบรรพบุรุษของเซลิมและรับราชการกับบัลลังก์และราชวงศ์ออตโตมาน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าตามทฤษฎีอิสลามสุลต่านออตโตมานยังไม่มีวาทะสิทธิ์ที่จะได้รับ ตำแหน่งกาหลิบ เพราะตำแหน่งนี้ได้รับการไว้ให้เฉพาะผู้สืบอำนาจต่อจากตระกูลของพระมุฮัมหมัด เท่านั้น อย่างไรก็ตามการเรียกร้องดังกล่าวถูกมองข้ามไปโดยสภาของผู้นำมุสลิมซึ่งได้เลือก สุลต่านเซลิมที่ 1 ให้ดำรงตำแหน่งนี้ เพราะพวกเขาพิจารณาว่าพระองค์เป็นมุสลิมผู้มีอำนาจ ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในขณะนั้น

พระราชสำนักของจักรวรรดิก็คือพระราชวังซึ่งเป็นศูนย์กลางของสถาบันการปกครอง พระราชวังกลายเป็นวิทยาลัยฝึกหัดสำหรับบรรดารัฐมนตรีและข้าราชการผู้ปกครองอาณาจักรของสุลต่านเท่า ๆ กับเป็นที่พักส่วนตัวของสุลต่าน นอกจากนี้บริเวณต่าง ๆ ที่เป็นบริเวณ ส่วนพระองค์ของสุลต่าน เช่น พระราชวังเป็นที่รวมทั้งราชบัลลังก์และที่ประชุมสภา โรงม้า โรงครัว ห้องต่าง ๆ สำหรับหน้าที่ต่าง ๆ กัน และสำหรับกลุ่มชนชั้นผู้นำที่มีความรู้เช่นรัฐมนตรี แต่ละส่วนงานถูกประจำอยู่ตามตึกที่แบ่งแยกกัน และสิ่งทั่วทั้งหมดถูกห้อมล้อมโดยกำแพงสูง ในระหว่างสมัยของสุลต่านสุไลมาน ฮาเร็มซึ่งเป็นส่วนที่อยู่นอกออกไปเป็นที่พักสำหรับผู้หญิง มุสลิม ต่อมาฮาเร็มถูกย้ายเข้าไปสู่พระราชวังทั้ง ๆ ที่บรรดาผู้หญิงในฮาเร็มมีการปฏิบัติอยู่ใน ขอบเขตจำกัด แต่ผู้หญิงเหล่านั้นจะกลายเป็นผู้มีอำนาจมากจนกระทั่งจากปี ค.ศ.1578-1656 สามารถแนะนำให้สุลต่านแต่งตั้งผู้ชายคนใดคนหนึ่งที่บรรดาผู้หญิงเหล่านั้นพอใจให้ดำรงตำแหน่ง ข้าราชการในระดับสูง แม้แต่ยามซึ่งเป็นขันธาก็กลายมาเป็นผู้มีอิทธิพลทางการเมืองซึ่งเป็นผล มาจากตำแหน่งทางการรบบป้องกันที่พวกเขาครอบครองอยู่

สถาบันการปกครองของออตโตมานเป็นลักษณะการปกครองซึ่งรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลาง ความมีประสิทธิภาพของการปกครองขึ้นอยู่กับความสามารถของสุลต่าน บุคคลสำคัญ ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการปกครองจากสุลต่านคือ แกรนด์ วิเซียร์ (Grand vizir) เทียบเท่าตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี เนื่องจากบรรดาสุลต่านภายหลังสมัยสุไลมานชอบความสนุกสนานในฮาเร็ม

มากกว่างานในการบริหารจักรวรรดิ จึงทำให้อำนาจในการปกครองส่วนใหญ่จะตกอยู่แก่แกรนด์ วิเชีย นอกจากแกรนด์ วิเชีย แล้วยังมีเจ้าหน้าที่ระดับสูงช่วยในคณะรัฐบาลอีกด้วย กล่าวคือ มีเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสำหรับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยุโรป อีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวข้องกับเอเชีย มีผู้พิพากษาสูงสุด 2 คนซึ่งเป็นตัวแทนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยุโรปและเอเชีย ข้าหลวงใหญ่ 2 คน ผู้นำกองทหารใหม่ นักบริหารเหล่านี้แต่ละคนจะเป็นประธานเหนือระบบการปกครองงานในหน้าที่ของตน พวกเขาจะประชุมกัน 4 ครั้งต่ออาทิตย์ แรก ๆ ที่เดียวสุดต่านมักเข้าร่วมประชุมด้วย ครั้นต่อมาเมื่อสุดต่านมจำนวนมากเห็นแก่ความสนุกสนานในฮาเร็มมากกว่างานในการบริหารจักรวรรดิ บรรดาผู้บริหารในคณะรัฐบาลเหล่านั้นจึงเรียกประชุมบ่อยลง และเรื่องของการประชุมมักมีจุดประสงค์เพื่องานฉลองรื่นเริงมากกว่างานสำคัญของจักรวรรดิ

บรรดาผู้บริหารงานในหน้าที่ต่าง ๆ ของสุดต่านมักจะเกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยภายใน การเก็บภาษี การแผ่ขยายจักรวรรดิหรืออย่างน้อยก็การรักษาพรมแดนออตโตมาน นอกจากนั้นยังต้องเกี่ยวข้องกับการหาอาหารให้ประชาชนในอิสตันบูล และมีหน้าที่แต่งตั้งข้าหลวงประจำจังหวัด ข้าราชการเก็บภาษี และงานของกองทัพต่าง ๆ

ลักษณะที่พิเศษอย่างหนึ่งของการบริหารงานของจักรวรรดิก็คือลักษณะกองทหารผู้บริหารทุกคนในสถาบันการปกครองจะเคยผ่านการฝึกด้านทหารในตอนที่อายุยังน้อย ผู้นำการปกครองจะเคยถูกเกณฑ์ให้ออกสงครามภายใต้การนำของสุดต่านม

ดั้งเดิมแล้วนักบริหารของออตโตมานเกิดมาเป็นชาวสุลิมที่เป็นอิสระ อย่างไรก็ตาม ภายหลังที่ฟาติห์ เมห์เมท ได้ชัยชนะอิสตันบูล ก็ได้สร้างระบบโรงเรียนอย่างหนึ่งขึ้น ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กชายชาวคริสเตียน อายุระหว่าง 8-18 ปี เด็กชายเหล่านี้จะถูกคัดเลือกทั้งจากหมู่เชลยของดินแดนบอลข่านที่ออตโตมานมีชัยชนะเหนือหรืออาจโดยผ่านระบบการเกณฑ์ทหาร การคัดเลือกนี้จะมีทุก ๆ 5 ปี หรืออาจทุกปีแล้วแต่ความจำเป็น บรรดาข้าราชการออตโตมานจะไปท่องเที่ยวบอลข่านแล้วเลือกเด็กชายคริสเตียนที่ฉลาดและเข้มแข็งที่สุดแล้วนำมาอิสตันบูลเพื่อฝึกฝนและเข้าเป็นนักเรียนในโรงเรียน เด็กชายเหล่านี้ถูกฝึกให้เข้มแข็งเพื่อเป็นทหารในกองทัพของจักรวรรดิ เป็นทหารรักษาพระองค์ของสุดต่านม เป็นทหารม้าของสำนักพระราชวังตุรกี และเป็นกองทหารราบที่มีชื่อเสียงที่เรียกว่า แจนิสซารี (Janissaries) ภายใต้การแผ่ขยายของระบบโรงเรียนของฟาติห์ เมห์เมท จึงทำให้สมาชิกทั้งหมดของสถาบันการปกครอง ยกเว้นผู้พิพากษา 2 คน ก็จะถูกดึงมาจากเชลยชาวคริสเตียนหรือถูกเกณฑ์ ขณะที่เข้าในโรงเรียนเหล่านี้นักเรียนใหม่ทุกคนต้องถูกเปลี่ยนให้เป็นอิสลาม เข้าใจกฎหมายมุสลิม ฝึกฝนไวยากรณ์

และวรรณคดีอารบิก เปอร์เซีย เตอร์กิช ขณะเดียวกันก็จะถูกลงโทษอย่างรุนแรงถ้าฝ่าฝืน

แม้ว่าจักรวรรดิออตโตมานตามปกติมักจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นทั้งตุรกีและมุสลิม แต่ประชาชนชาวตุรกีไม่เคยประกอบเป็นชนส่วนใหญ่ของจักรวรรดิมาตลอดมากกว่า 600 ปี ความจริงแล้วมุสลิมเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของจักรวรรดิ สมาชิกทั้งหมดของสถาบันการปกครองถูกพิจารณาว่าเป็นทาสของสุลต่าน และเมื่อประชาชนส่วนใหญ่เป็นมุสลิมโดยกำเนิด ลูก ๆ ของบุคคลเหล่านั้นจึงไม่มีสิทธิเข้าโรงเรียนดังกล่าว หมายความว่าพวกที่เกิดเป็นมุสลิม จะถูกแยกออกจากผู้นำชั้นปกครองจักรวรรดิ จึงเป็นที่กระจ่างชัดว่าความกดดันของพวกมุสลิม ในความต้องการมีส่วนร่วมในระบบบริหารของจักรวรรดิก็เพิ่มมากขึ้น พวกมุสลิมประสบความสำเร็จสูงสุดในตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 เมื่อระบบการเกณฑ์ทหารถูกจำกัดจากนั้นมา จนกระทั่งถึงการล้มอำนาจของจักรวรรดิ พวกมุสลิมโดยกำเนิดก็จะเข้าไปแทนที่ในโรงเรียน ดังกล่าว

กองทหารราบ (The Janissaries) : สำหรับชาวยุโรปแล้ว บัณฑิตที่เป็นที่รู้จักดีของโรงเรียนฝึกทหารดังกล่าวคือกองทหารราบ ระบบของการเปลี่ยนเด็กคริสเตียนให้เป็นอิสลามและฝึกฝน พวกเขาภายใต้การแนะนำของสุลต่านถูกตั้งขึ้นโดยเฉพาะสำหรับกลุ่มกองทหารแฉฉนซารี อาจจะมีในคริสต์ศตวรรษที่ 14 กองทหารใหม่เหล่านี้ถูกคาดหวังจะต้องถูกฝึกฝนอย่างหนักและถูกลงโทษแรง จนกระทั่งในตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 16 จำนวนกองทหารเหล่านี้มีประมาณ 10,000-15,000 คน พวกเขาถูกห้ามแต่งงานขณะปฏิบัติงานในหน้าที่ ขณะเดียวกันก็จะได้รับเกียรติยศชื่อเสียงและไม่ต้องเสียภาษีเป็นเครื่องตอบแทน

ประมาณสองศตวรรษที่การปฏิบัติงานของทหารเหล่านี้ดีเด่นและประสบความสำเร็จ เกินกว่าที่คาด แต่ขณะเดียวกันความสำเร็จของพวกนี้อาจเป็นการลอบทำลายการบริหารงานของจักรวรรดิ จะเห็นได้จากในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 16 กองทหารใหม่มีประสิทธิภาพมากถึงขนาดสามารถบังคับให้สุลต่านสละราชสมบัติให้กับโอรส แม้ว่าทหารเหล่านี้จะมีความสำคัญต่อกำลังทหารของสุลต่านแต่สุลต่านหลายองค์ก็ไม่ไว้วางใจพวกเขา ทหารเหล่านี้มีอิทธิพลเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการเมือง พวกเขาต่อต้านกฎหมายของการที่พวกเขาถูกห้ามแต่งงาน น้อยคนที่จะยึดโรงทหารเป็นที่พักแต่ชอบอยู่บ้านมากกว่า ยิ่งกว่านั้นกองทหารยังอนุญาตรับบุตรชายของแฉฉนซารี ตำแหน่งในกองทหารก็เพิ่มมากขึ้น รัฐบาลต้องจ่ายเงินให้กับทหารที่เพิ่มขึ้นและยังต้องให้พวกแฉฉนซารีด้วย พวกนี้จะมีความสัมพันธ์ในหมู่ชนชั้นพ่อค้าของเมืองทำให้กองทัพอ่อนแอ แต่เพิ่มกำลังเข้มแข็งทางการเมืองให้แก่กองทหารราบ

เหล่านี้ ทั้งนี้เพราะทหารเหล่านี้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามเมืองต่าง ๆ ผลของการฝึกทหารใหม่เหล่านี้จึงเท่ากับเป็นการทำลายสถาบันการปกครองทางอ้อม แต่ยังมีได้เกิดขึ้นจนกระทั่งปี ค.ศ.1826⁹

การเสื่อมอำนาจของจักรวรรดิออตโตมาน

โครงร่างของรัฐบาลของออตโตมานขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะและการตัดสินใจของสุลต่านแต่ผู้เดียว รัฐบาลสามารถรับงานสำคัญ ๆ ในหน้าที่ต่าง ๆ ของสุลต่าน แต่ก็ต้องเป็นการยินยอมและการสนับสนุนของสุลต่านเท่านั้น สุลต่านเป็นบุคคลสูงสุดยอดของจักรวรรดิ สิ่งที่พระองค์ทำหรือไม่สามารถจะทำได้มีผลต่อทุก ๆ กลุ่มไม่เพียงแต่กลุ่มผู้ปกครองเท่านั้น อย่างไรก็ตาม สาเหตุทำให้จักรวรรดิของสุลต่านต้องเริ่มเสื่อมก็คือการแย่งชิงราชสมบัติ สุลต่านสนใจอากรมมากกว่าการปกครอง อากรมกลายเป็นหน่วยที่มีอิทธิพลต่อกิจการของรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแต่งตั้งข้าราชการ นอกจากนี้การคอร์รัปชันในหมู่ข้าราชการชั้นสูงก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้จักรวรรดิอ่อนแอจะเห็นได้ว่าสุลต่าน 10 องค์แรกที่ปกครองจักรวรรดิโดยแผ่ขยายจักรวรรดิไปยุโรปตะวันออก เอเชีย และแอฟริกาเหนือ ในสมัยนี้การปกครองมีประสิทธิภาพ สถาบันศาสนาก็ถูกสร้างขึ้น

ภายหลังจากสมัยสุลต่าน 10 องค์แรก จังหวัดต่าง ๆ ของจักรวรรดิ เช่น อียิปต์ เยเมน จังหวัดตามชายฝั่งคาบสมุทรอารเบีย จังหวัดเคอร์ดิสต์ในตุรกีตะวันออก และแม่แต่โมลดาเวียและวัลเลเชีย ถูกควบคุมเพียงเล็กน้อยจากอิสตันบูล เพราะแต่ละจังหวัดก็มีผู้ปกครองตนเอง เพียงแต่ส่งภาษีไปให้เมืองหลวงเท่านั้น เนื่องจากศูนย์กลางของอำนาจอ่อนแอจึงทำให้จังหวัดเหล่านี้มีลักษณะกึ่งอิสระ รัับรู้อำนาจของสุลต่านได้เพียงเมื่อถูกบังคับให้ส่งกำลังทหารให้เท่านั้น Fakhr ud - Din ได้ตั้งตนเองในเลบานอน และปาเลสไตน์ ระหว่างปี ค.ศ.1585 และ 1635 มีการตกลงทางการทูตกับยุโรป และเซียมมิชชันนารีคริสเตียนมาตั้งโรงเรียน และเซมิเวศวกรชาวยุโรปมาช่วยพัฒนาประเทศด้วย ในอียิปต์พวกแมมลักได้รับอนุญาตให้รักษาการบริหารของตนเองภายใต้ข้าหลวงของออตโตมาน พวกแมมลักเองก็พยายามตั้งตัวเป็นอิสระ

การค่อย ๆ เสื่อมลงของระบบการปกครองของออตโตมานพร้อมกับการขึ้นสู่อำนาจของประเทศยุโรปหลายประเทศในตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 จักรวรรดิออตโตมานอยู่ภายใต้การรุกรานของชาวยุโรป การแข่งขันกันเองในหมู่พวกยุโรปสำหรับแสวงหาดินแดนในจักรวรรดิและการพยายามมีอิทธิพลเหนือดินแดนนี้ช่วยให้จักรวรรดิยังคงอยู่ต่อไป ทั้งนี้เพราะไม่มีประเทศยุโรปประเทศใดปรารถนาที่จะเห็นคู่แข่งขึ้นได้อำนาจ¹⁰